

VII ZAKLJUČAK

U posmatranom periodu, došlo je do daljeg narušavanja odnosa između vlasti i medijskog sektora, koje se posebno ogleda u dve činjenice. Prva je - odsustvo bilo kakvog pomaka na izradi medijske strategije koja sve više izgleda kao izgovor vlasti i kupovina vremena da se stvari ne menjaju. Druga je mnogo opasnija, a sastoji se u još jednom otvorenom pokazivanju vlasti da ne poštuje volju predstavnika medijskog sektora, kroz odbijanje da izabere jednog od njegovih predloženih kandidata za člana Saveta RRA. Time vlast otvara mogućnost da u ponovljenom postupku, kroz Odbor i njegovu arbitrarnu selekciju kandidata, nametne nekog po svojoj volji.

U svetlu činjenice da vlast, kada je medijski sektor u pitanju, u poslednje vreme preduzima samo one mere kojima se pooštravaju sankcije za medije, želeći na taj način da ih disciplinuje, kao i činjenice da se, kada su novinari i mediji izloženi pritiscima i napadima, kazne izriču simbolično ili se uopšte ne izriču, nivo frustracije preči da dodatno zakomplikuje situaciju na medijskoj sceni.

Paradoks između poštovanja zakonskih ovlašćenja kada su u pitanju obaveze medija, a s druge strane odsustva bilo kakve odgovornosti kada su u pitanju obaveze nadležnih organa prema medijima, stvara neravnopravan odnos snaga, gde su, po pravilu, mediji uvek na gubitku. Vlast, pri tom, gubi iz vida činjenicu o važnosti medija za razvoj demokratskog društva, dovodeći tako u pitanje i postignute rezultate društvenih promena.

Od toga koliko će brzo i pravilno vlast prepoznati šum nezadovoljstva medijskog sektora odnosom vlasti prema njemu, njegovim potrebama i problemima, zavisi i koliko će biti duboke pukotine u međusobnim odnosima i koliko će vremena biti potrebno da se one poprave, kako bi se krenulo napred.